

दानियलको पुस्तक - एक सय आठ नम्बर

प्रकाशको पुस्तकमा रहेका सात तुरहीहरूको भविष्यसूचक प्रतीकवादको उद्घाटन: एक व्यापक विश्लेषण

Jeff Pippenger

2024-02-29

विलियम मिलरलाई प्रकाशको पुस्तकमा रहेका सातवटा मण्डलीहरू, सातवटा मोहरहरू, र सातवटा तुरहीहरूको विषयमा महान् ज्योति प्रदान गरिएको थियो। उनले ती भविष्यसूचक प्रतीकहरूलाई पहिले पगानवाद र त्यसपछि पोपवाद—यी दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूको रूपरेखाभित्र राखे। उनले ती प्रतीकहरूका प्रत्येक भविष्यसूचक विशेषतालाई देखेनन्, तर उनले जे देखे, त्यसले प्रेरितहरूको समयदेखि संसारको अन्त्यसम्म परमेश्वरको मण्डलीको आन्तरिक इतिहास र बाह्य इतिहासको आधारभूत बुझाइ स्थापित गर्‍यो। आन्तरिक इतिहास मण्डलीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, र मण्डलीहरूको बाह्य इतिहास मोहरहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। उनले देखे कि तुरहीहरू रोममाथि परमेश्वरको न्यायका प्रतीकहरू थिए, जसले संसारको अन्त्यमा रोममाथि हुने परमेश्वरको न्यायको पूर्वछाया देखाउँथ्यो, यद्यपि उनले यो देखेनन् कि संसारको अन्त्यको रोम त्रिविध सङ्घर्षबाट बनेको थियो।

उरियाह स्मिथद्वारा लिखित *Daniel and Revelation* नामक पुस्तकमा केही त्रुटिपूर्ण विचारहरू छन्, तर यसलाई सिस्टर ह्वाइटले “परमेश्वरको सहयोगी हात” भनेर चिनाउनुभयो। उहाँले यसलाई *The Great Controversy*, *Patriarchs and Prophets*, र *The Desire of Ages* सँगै प्रसारित गरिनुपर्छ भनी निर्दिष्ट गर्नुभयो। उहाँको यस प्रबल अनुमोदनको अर्थ यो थिएन कि उक्त पुस्तक उहाँका पुस्तकहरूसरह प्रेरित स्तरमा थियो; बरु, त्यस पुस्तकमा “महान शिक्षा” समाविष्ट थियो, र “धेरै बहुमूल्य आत्माहरूलाई सत्यको ज्ञानमा ल्याउने” कार्यका लागि त्यो जिम्मेवार भएको थियो।

यस पुस्तकले मिलेराइट भविष्यवाणीसम्बन्धी तर्कशास्त्र प्रयोग गर्दछ, र त्यससँगै त्यस्ता भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधारणाहरू पनि समेटिएको छ, जुन २२ अक्टोबर १८४४ भन्दा पहिले देखिएका थिएनन्। तीन “धिकार”हरूको त्रिविध प्रयोग प्रस्तुत गर्दै जाँदा हामी यस पुस्तकका अंशहरूलाई सन्दर्भ गर्नेछौं।

मिलरले भने कि “सात तुरहीहरू पृथ्वीमाथि, वा रोमी राज्यामाथि पठाइएका सात विशिष्ट र गम्भीर न्यायहरूको इतिहास हुन्।” पहिलो चार तुरहीहरूले मूर्तिपूजक रोममाथि ल्याइएका न्यायहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र पाँचौँ तथा छैटौँ तुरहीहरू पोपीय रोममाथि ल्याइएका परमेश्वरका न्यायहरू थिए, तर सातौँ तुरहीले आधुनिक रोममाथिको परमेश्वरको न्यायलाई प्रतिनिधित्व गर्छ भन्ने कुरा मिलरले पहिचान गरेका हुने थिएनन्। प्रकाशको पुस्तकका सात मुहरहरू र सात तुरहीहरूको विषयमा बोल्दै, उरियाह स्मिथले लेखे:

“पुस्तक हातमा लिएपछि मेमोले तुरुन्तै मोहरहरू खोल्न थाल्छ; र प्रेरितको ध्यान प्रत्येक मोहरअन्तर्गत घटित हुने दृश्यहरूतर्फ आकर्षित गरिन्छ। सात भन्ने सङ्ख्या धर्मशास्त्रमा पूर्णता र सिद्धताको द्योतक हो भनी पहिले नै ध्यान दिलाइएको छ। त्यसकारण, सात मोहरहरूले कुनै निश्चित वर्गका घटनाहरूको सम्पूर्णता समेट्दछन्; तिनीहरू शायद कन्स्टान्टिनको समयसम्म पुग्छन्, र सात तुरहीहरू त्यस समयदेखि अझ अगाडिको अर्को क्रमका घटनाहरूलाई समेट्छन् भन्ने धारणा सही हुन सक्दैन। तुरहीहरूले ती घटनाहरूको एउटा क्रमलाई जनाउँछन्, जो मोहरहरूका घटनाहरूसँग समकालीन रूपमा घटित हुन्छन्, तर स्वभावमा पूर्णतः भिन्न हुन्छन्। तुरही युद्धको प्रतीक हो; त्यसैले, तुरहीहरूले सुसमाचार युगभरि जाति-जातिहरूका बीचमा हुने महान् राजनीतिक उथलपुथललाई जनाउँछन्। मोहरहरूले धार्मिक स्वरूपका घटनाहरूलाई जनाउँछन्, र ख्रीष्टियन युगको आरम्भदेखि ख्रीष्टको आगमनसम्मको मण्डलीको इतिहास समेट्छन्।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

तुरही युद्ध र राजनीतिक हलचलको प्रतीक हो। प्रकाशको अध्याय आठको पद दुईबारे बोल्दै स्मिथ यसो भन्छन्:

“‘पद २। अनि मैले परमेश्वरको सामु उभिएका सात स्वर्गदूतहरूलाई देखें; र तिनीहरूलाई सात वटा तुरहीहरू दिइयो।’”

“यो पदले घटनाहरूको एउटा नयाँ र पृथक् शृङ्खलाको परिचय गराउँछ। मुहरहरूमा हामीले सुसमाचारकाल भनिने अवधिभरि मण्डलीको इतिहास पाएका छौं। अब प्रस्तुत गरिएका सात तुरहीहरूमा, यही अवधिमा घटित हुने ठूला राजनीतिक तथा युद्धसम्बन्धी घटनाहरू हामीले पाएका छौं।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

प्रकाशको पुस्तक अध्याय आठका पहिलो छ पदहरूमा सातौँ छाप खोल्छ, र सातौँ छाप खोल्ने पृष्ठभूमिमा सात तुरही भएका सात स्वर्गदूतहरू फुक्नका लागि तयार पारिन्छन्।

जब उहाँले सातौँ मोहोर खोल्नुभयो, तब स्वर्गमा करिब आधा घण्टासम्म मौनता छायो। अनि मैले परमेश्वरको सामु उभिएका सात स्वर्गदूतहरूलाई देखें; र तिनीहरूलाई सात तुरहीहरू दिइयो। अनि अर्को एक स्वर्गदूत आएर वेदीको छेउमा उभिए, तिनका हातमा सुनको धूपदान थियो; र तिनलाई धेरै धूप दिइयो, ताकि सिंहासनको अगाडि रहेको सुनको वेदीमाथि तिनले सबै सन्तहरूको प्रार्थनासँग त्यसलाई चढाऊन्। अनि धूपको धुवाँ, जो सन्तहरूको प्रार्थनासँगै थियो, स्वर्गदूतको हातबाट परमेश्वरको सामु उक्लियो। अनि स्वर्गदूतले धूपदान लिए, त्यसलाई वेदीको आगोले भरिदिए, र पृथ्वीमा फालिदिए; तब आवाजहरू, गर्जनहरू, बिजुलीका चम्काहरू, र भूकम्प भए। अनि सात तुरही भएका ती सात स्वर्गदूतहरू फुक्न तयार भए। प्रकाश ८:१-६।

अघिल्ला लेखहरूमा हामीले पहिचान गर्दै आएका एक भविष्यसूचक असामान्यता छ, तर यसको विशिष्ट भविष्यसूचक घटनालाई हामीले अहिलेसम्म प्रत्यक्ष रूपमा सम्बोधन गरेका छैनौं। त्यो असामान्यता यो हो कि भविष्यसूचक इतिहासमा मार्गचिह्नहरूको एक क्रमलाई प्रतिनिधित्व गर्ने प्रतीकहरू, तिनले प्रतिनिधित्व गर्ने इतिहासको निष्कर्षमा सबै एकसाथ ल्याइन्छन्। हामीले देखाएका छौं कि इजकिएल अध्याय आठका चार घृणित कुराहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका लौडिकीया एडभेन्टवादका चार पुस्ताहरूले विशिष्ट मार्गचिह्नहरू चिन्हित गरे, तर तीमध्ये प्रत्येक, एक परीक्षाको रूपमा, एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने इतिहासमा पुनरावृत्त हुन्छ। यो असामान्यता सात तुरहीहरूमा पनि पाइन्छ, किनकि यद्यपि तिनले मूर्तिपूजक, पोपीय, र आधुनिक रोममाथिका विशिष्ट न्यायहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, तिनीहरू सबै फेरि एकसाथ आउँछन् जब आधुनिक रोममाथिको कार्यान्वयनात्मक न्याय चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाबाट आरम्भ हुन्छ।

सात तुरहीहरू अतीतमा कहिले पूरा भए भन्ने निश्चित मितिहरू छन्, तर सिस्टर ह्वाइटले प्रकाशको पुस्तकको आठौँ अध्यायमा रहेका सात तुरहीसहितका सात स्वर्गदूतहरूलाई छिट्टै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको इतिहासमा पनि स्थापित गर्नुहुन्छ।

“‘अनि जब उहाँले पाँचौँ मोहोर खोल्नुभयो, तब मैले वेदीमुनि परमेश्वरको वचनका निम्ति र तिनीहरूले धारण गरेको साक्षीका निम्ति मारिएकाहरूका प्राणहरू देखें; अनि तिनीहरूले ठूलो स्वरले कराउँदै भने, हे प्रभु, पवित्र र सत्य, तपाईंले पृथ्वीमा बस्नेहरूमाथि हाम्रो रगतको न्याय र प्रतिशोध कहिलेसम्म गर्नुहुन्न? अनि तिनीहरू प्रत्येकलाई सेता वस्त्रहरू दिइयो [तिनीहरूलाई शुद्ध र पवित्र घोषित गरियो]; अनि तिनीहरूलाई भनियो कि तिनीहरूले अझै केही समय विश्राम गर्नु, जबसम्म तिनीहरूजस्तै मारिनुपर्ने तिनीहरूका सहकर्मी सेवकहरू र तिनीहरूका भाइहरू पनि पूर्ण नहोउन्’ [प्रकाश ६:९-११]। यहाँ यूहन्नालाई यस्ता दृश्यहरू प्रस्तुत गरिएका थिए, जो तत्कालीन वास्तविकता थिएनन्, तर भविष्यमा एक समयावधिमा हुने थिए।”

“प्रकाश ८:१-४ उद्धृत।” Manuscript Releases, volume 20, 197.

अघिल्लो अंशमा सिस्टर ह्वाइटले पाँचौँ छापको संवाद र त्यसको पूर्तिलाई अध्याय आठमा सात स्वर्गदूतहरू तुरही फुक्न लागेका समयावधिमा लागू गर्नुहुन्छ, तर उहाँले यही प्रतिनिधित्वलाई प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारका दुई

स्वरहरूको इतिहासमा पनि स्थापना गर्नुहुन्छ।

“जब पाँचौँ मोहर खोलियो, तब प्रकाशक यूहन्नाले दर्शनमा वेदीमुनि परमेश्वरको वचन र येशू ख्रीष्टको साक्षीका निम्ति मारिएका समूहलाई देखे। त्यसपछि प्रकाशको अठारौँ अध्यायमा वर्णन गरिएका दृश्यहरू आए, जब विश्वासयोग्य र सत्य रहनेहरूलाई बेबिलोनबाट बाहिर निस्कन बोलाइन्छ। [प्रकाश १८:१-५, उद्धृत।]”

Manuscript Releases, volume 20, 14.

सात तुरहीहरूले मूर्तिपूजक, पोपीय तथा आधुनिक रोमको इतिहासमा परमेश्वरको न्यायलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, तर ती ११ सेप्टेम्बर, २००१ को इतिहासमा, र चाँडै आउने आइतबारको व्यवस्थाको दोस्रो स्वरमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। प्रकाशको पुस्तकको अध्याय आठका पहिलो छ पदहरूलाई सम्बोधन गरिसकेपछि, उरियाह स्मिथले पहिलो चार तुरहीहरूको ऐतिहासिक परिपूर्तिहरू प्रस्तुत गर्न आरम्भ गर्छन्।

“यहाँ सात तुरहीहरूको विषय पुनः ग्रहण गरिएको छ, र यसले यस अध्यायको बाँकी भाग तथा अध्याय ९ को सम्पूर्ण भाग ओगट्दछ। सात स्वर्गदूतहरूले तुरही फुक्न आफूलाई तयार पार्छन्। तिनीहरूको तुरही-ध्वनि दानियेल २ र ७ को भविष्यवाणीको परिपूरकको रूपमा प्रस्तुत हुन्छ, जुन पुरानो रोमी साम्राज्यको त्यसका दस भागहरूमा विघटनबाट आरम्भ हुन्छ; जसको वर्णन हामीलाई पहिलो चार तुरहीहरूमा प्राप्त हुन्छ।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

स्मिथले पहिलो चार तुरहीहरू मूर्तिपूजक रोममाथिका परमेश्वरका न्यायहरू थिए भनी चिनाउँछन्। उनले पद ७ उद्धृत गर्दै पहिलो तुरहीका भविष्यवाणीसम्बन्धी विशेषताहरूलाई चिनाउँछन्, अनि त्यसको ऐतिहासिक परिपूर्तिलाई पनि पहिचान गर्छन्।

पश्चिमी रोममाथि यसको पतनतर्फको यात्रामा आएको पहिलो कठोर र भारी न्याय अलारिकको अधीनमा रहेका गोथहरूसँगको युद्ध थियो, जसले पछिल्ला आक्रमणहरूका लागि मार्ग खोलिदियो। रोमी सम्राट थियोडोसियसको मृत्यु जनवरी, ३९५ मा भयो, र जाडोको अन्त्य हुनुअघि नै अलारिकको अधीनमा रहेका गोथहरू साम्राज्यको विरुद्ध शस्त्र उठाई युद्धमा उत्रिसकेका थिए।

अलारिकअन्तर्गत पहिलो आक्रमणले थ्रेस, म्यासिडोनिया, अटिका, र पेलोपोनेससलाई ध्वस्त पान्यो, तर रोम सहरसम्म पुगेन। तर उसको दोस्रो आक्रमणमा, गोथिक प्रमुखले आल्प्स र एपेनाइनस पार गर्‍यो र ‘अनन्त सहर’ का पर्खालहरूको सामु प्रकट भयो, जुन चाँडै नै बर्बरहरूको क्रोधको सिकार बन्यो।

“पहिलो तुरहीको ध्वनिको स्थान चौथो शताब्दीको अन्त्यतिर र त्यसपछिको अवधिमा पर्छ, र यसले गोथहरूका अधीनमा रोमी साम्राज्यमाथि भएका यी विनाशकारी आक्रमणहरूलाई जनाउँछ।” उरियाह स्मिथ, डानियल एन्ड रिभेलेशन, ४७८।

स्मिथले आलारिकलाई पहिलो तुरहीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको मूर्तिपूजक रोममाथि परमेश्वरको न्यायको प्रतीकका रूपमा चिनाउँछन्। प्रत्येक तुरहीसँग त्यस तुरहीलाई प्रतिनिधित्व गर्ने एउटा ऐतिहासिक व्यक्तित्व हुन्छ; आलारिकले चौथो शताब्दीको अन्त्यदेखि पहिलो तुरहीको आगमनलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। मिलरले यो देख्न सक्दैनथे कि यो तुरही आइतबारको पालनाको जबर्जस्ती कार्यान्वयनका कारण रोममाथि ल्याइएको थियो, किनकि मिलर स्वयं आइतबार पालना गर्ने व्यक्ति थिए। स्मिथले पनि यो तथ्य छुटाए, तर स्मिथले सन् ३२१ मा कन्स्टान्टिनले पहिलो बाध्यकारी आइतबारको व्यवस्था स्थापित गरेको कुरा अवश्य पहिचान गरे। आइतबारको जबर्जस्ती पालनासँग सम्बन्धित भविष्यसूचक मूल नियम सधैं उस्तै रहन्छ, किनकि परमेश्वर कहिल्यै परिवर्तन हुनुहुन्न, र त्यो नियम यो हो कि “राष्ट्रिय धर्मत्यागपछि राष्ट्रिय विनाश आउँछ।” आलारिकले राष्ट्रिय विनाशको आरम्भलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जुन त्यही अवधिमा सुरु भयो जब कन्स्टान्टिनले पहिलो आइतबारको व्यवस्था पारित गरे।

स्मिथले आठौँ पद उद्धृत गर्दै अगाडि बढ्छन्, जसले दोस्रो तुरहीको पहिचान गराउँछ, र त्यसपछि आफ्नो टिप्पणीलाई निरन्तरता दिन्छन्:

“कन्स्टान्टाइनपश्चात् रोमी साम्राज्य तीन भागमा विभाजित भयो; र यसै कारण ‘मानिसहरूको एक तिहाइ भाग,’ आदि भन्ने वाक्यांश बारम्बार प्रयोग भएको छ, जसले कोर्काको प्रहारअन्तर्गत परेको साम्राज्यको एक तिहाइ भागदर्प संकेत गर्दछ। रोमी राज्यको यो विभाजन कन्स्टान्टाइनको मृत्यु हुँदा उसका तीन छोराहरू—कन्स्टान्टियुस, कन्स्टान्टाइन द्वितीय, र कन्स्टान्स—बीच गरिएको थियो। कन्स्टान्टियुसले पूर्वी भाग अधीनमा राख्यो, र साम्राज्यको राजधानी कन्स्टान्टिनोपलमा आफ्नो निवास स्थिर गर्यो। कन्स्टान्टाइन द्वितीयले ब्रिटेन, गाल, र स्पेन अधीनमा राख्यो। कन्स्टान्सले इल्लिरिकुम, अफ्रिका, र इटली अधीनमा राख्यो। (हेर्नुहोस् Sabine’s Ecclesiastical History, p. 155.) यस सर्वविदित ऐतिहासिक तथ्यका विषयमा, Albert Barnes द्वारा उद्धृत गरिएका Elliott ले, प्रकाश 12:4 माथिका आफ्ना टिपोटहरूमा यसो भन्छन्: ‘कम्तीमा पनि दुई पटक, रोमी साम्राज्य स्थायी रूपमा पूर्वी र पश्चिमी यी दुई भागमा विभाजित हुनुअघि, साम्राज्यको त्रिभाजित विभाजन भएको थियो। पहिलो घटना ई.सं. 311 मा भयो, जब यो कन्स्टान्टाइन, लिसिनियस, र म्याक्सिमिनका बीच विभाजित गरिएको थियो; अर्को, ई.सं. 337 मा, कन्स्टान्टाइनको मृत्यु हुँदा, कन्स्टान्स र कन्स्टान्टियुसका बीच भयो।’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

रोम तीन भागमा विभाजित भएको, र साथै स्मिथले उद्धृत गरेका इतिहासकारहरूले उल्लेख गरेका दुई भागमा पनि विभाजित भएको, यो ऐतिहासिक घटना आधुनिक रोमको त्रिगुणी एकतालाई पहिचान गराउने रोमका तत्त्वहरू हुन्; यसले दुई भागमा विभाजित संरचना निर्माण गर्छ, जसले मण्डली र राज्यको संयोजनलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। स्मिथले अगाडि निरन्तरता दिँदा, उनले त्यसपछि दोस्रो तुरहीसँग सम्बन्धित ऐतिहासिक व्यक्तित्वलाई पहिचान गर्छन्।

“दोस्रो तुरही फुकाइएको घटनालाई दृष्टान्तस्वरूप देखाउने इतिहास स्पष्टतः भयानक गेन्सेरिकद्वारा पहिले अफ्रिका र त्यसपछि इटालीमाथि गरिएको आक्रमण र विजयसँग सम्बन्धित छ। उनका विजयहरू अधिकांशतः सामुद्रिक थिए; र उनका जयहरू ‘आगोले दन्किरहेको एउटा महान् पहाड समुद्रमा फालिएको जस्तै’ थिए। नौसैनिक बेडाहरूको ठोक्किनु, र समुद्री तटीय प्रदेशहरूमा युद्धले ल्याउने व्यापक विध्वंसलाई यसभन्दा अझ राम्रो, वा यत्तिकै राम्रो, कुन रूपकले चित्रित गर्न सक्थ्यो? यस तुरहीको व्याख्या गर्दा, हामीले वाणिज्यिक संसारमाथि विशेष प्रभाव पार्ने केही घटनाहरू खोज्नुपर्छ। प्रयोग गरिएको प्रतीकले स्वाभाविक रूपमा हामीलाई उद्वेलन र अशान्तिको अपेक्षा गर्न डोर्‍याउँछ। उग्र सामुद्रिक युद्धबाहेक अरु कुनै कुराले पनि यस भविष्यवाणीलाई पूरा गर्न सक्दैनथ्यो। यदि पहिलो चार तुरहीहरू फुकाइनु रोमी साम्राज्यको पतनमा योगदान पुर्‍याउने चार उल्लेखनीय घटनाहरूसँग सम्बन्धित छ, र पहिलो तुरहीले एलारिकको नेतृत्वमा गोथहरूले मच्चाएका विनाशतर्फ सङ्केत गर्दछ भने, यसमा हामी स्वाभाविक रूपमा त्यसपछि लगत्तै आएको अर्को आक्रमणकारी कार्यदर्प हेर्छौं, जसले रोमी शक्तिलाई हल्लायो र त्यसको पतनमा सहायक भयो। त्यसपछिको अर्को ठूलो आक्रमण ‘भयानक गेन्सेरिक’को थियो, जो भान्डलहरूको नेतृत्वमा थियो। उनको अभियान ईस्वी ४२८-४६८ को अवधिमा भयो। यस महान् भान्डल प्रमुखको मुख्यालय अफ्रिकामा थियो....”

“रोमको पतनमा यस साहसी समुद्री लुटेराले निर्वाह गरेको महत्त्वपूर्ण भूमिकाबारे श्री गिबबनले यी अर्थपूर्ण शब्दहरू प्रयोग गर्छन्: ‘गेन्सेरिक—एक यस्तो नाम, जसले रोमी साम्राज्यको विनाशमा अलारिक र अत्तिलाका नामहरूसँग समान श्रेणीको अधिकारी ठहरिएको छ।’” उरियाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 481, 484.

पहिलो तीन तुरहीका ऐतिहासिक प्रतीकहरू औँल्याउने इतिहासकार गिबबनलाई उद्धृत गर्दै स्मिथले, जेन्सेरिक दोस्रो तुरही हो भनी पहिचान गरे र त्यसपछि भने कि जेन्सेरिकले “अलारिक र अत्तिलासँग समान श्रेणीको हकदार थियो।” अलारिक पहिलो तुरही हो, जेन्सेरिक दोस्रो, र अत्तिला द हुन तेस्रो तुरही थियो, जसको उल्लेख पद १० मा गरिएको छ। स्मिथले औँल्याए कि जेन्सेरिकद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको दोस्रो तुरहीले “४२८-४६८” को इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। त्यसपछि स्मिथले पद १० उद्धृत गर्छन्, जसले तेस्रो तुरहीलाई चिन्हित गर्छ, र आफ्नो विवरणलाई यसरी निरन्तरता दिन्छन्:

“यस खण्डको व्याख्या र प्रयोगमा, हामी त्यस तेस्रो महत्त्वपूर्ण घटनासम्म ल्याइएका छौं, जसको परिणामस्वरूप रोमी साम्राज्यको विघटन भयो। अनि यस तेस्रो तुरहीको ऐतिहासिक परिपूर्तिलाई पहिचान गर्दा, हामी केही उद्घरणहरूका लागि डा. अल्बर्ट बार्न्सका टिप्पणीहरूप्रति ऋणी हुनेछौं। यस धर्मशास्त्रीय अंशको व्याख्या गर्दै, यस टिप्पणीकारले भनेझैं, ‘यो आवश्यक छ कि त्यहाँ कुनै प्रधान सेनानायक वा योद्धा हुनु पर्दछ, जसलाई प्रज्वलित उल्कासँग तुलना गर्न सकियोस्; जसको मार्ग असाधारण रूपमा तेजस्वी हुने थियो; जो प्रज्वलित ताराजस्तै अकस्मात् देखा पर्नेछ, र त्यसपछि पानीहरूमा ज्योति निभाइएको ताराजस्तै अदृश्य हुनेछ।’ — प्रकाश 8 माथिका टिप्पणीहरू।

“यहाँ यसरी पूर्वधारणा गरिएको छ कि यस तुरहीले रोमी सत्ताविरुद्ध अत्तिलाले आफ्ना हुनहरूको भीडको अग्रभागमा रहेर सञ्चालन गरेका विनाशकारी युद्धहरू र उग्र आक्रमणहरूसँग संकेतात्मक सम्बन्ध राख्दछ....”

“‘र तारा को नाम वर्मवुड [तीता परिणामहरूलाई जनाउने] भनिन्छ।’ यी शब्दहरूले—जसरी हाम्रो संस्करणको विरामचिह्नले समेत देखाउँछ, अधिल्लो पदसँग अझ निकट रूपमा सम्बन्धित भई—हामीलाई एक क्षणका लागि अत्तिलाको चरित्र, ऊ जसको लेखक वा साधन थियो त्यस दुःख, र उसको नामले उत्पन्न गरेको आतंकतर्फ पुनः फर्काउँछन्।

“‘पूर्ण उन्मूलन र नामोनिशान मेटाइदिने,’ ती शब्दहरू हुन् जसले उसले ल्याएका विपत्तिहरूलाई सबैभन्दा उत्तम प्रकारले जनाउँछन्।” उसले आफूलाई, “‘परमेश्वरको कोरा’” भनी सम्बोधन गर्‍यो। उरियाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 484, 487.

तेस्रो तुरहीको इतिहास, जो हुन Attila द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, सन् 441 देखि उनको मृत्यु भएको सन् 453 सम्मको हो। त्यसपछि Smith ले पद्र बाह्रलाई उद्धृत गर्छन्, जसले चौथो तुरही प्रस्तुत गर्दछ र बर्बर सम्राट Odoacer को वर्णन गर्दछ, जहाँ पश्चिमी Rome को त्रिविध प्रतीकात्मकता सूर्य, चन्द्रमा, र ताराहरू द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। उनले यी तीन प्रतीकहरूलाई “sun, moon, and stars—कनिका तिनीहरू यहाँ निःसन्देह प्रतीकहरूको रूपमा प्रयोग भएका छन्—स्पष्टतः Roman शासनका महान् ज्योतिहरू,—यसका emperors, senators, and consuls लाई जनाउँछन्। Bishop Newton ले टिप्पणी गर्छन् कि Western Rome का अन्तिम emperor Romulus थिए, जसलाई उपहासका रूपमा Augustulus, अथवा “diminutive Augustus” भनिन्थ्यो। Western Rome A.D. 476 मा पतन भयो। तथापि, Roman सूर्य निभिसकेको भए पनि, senate र consuls कायम रहँदासम्म त्यसका अधीनस्थ ज्योतिहरू मन्द रूपमा चम्किरहे। तर धेरै नागरिक प्रतिकूलताहरू र राजनीतिक भाग्यका परिवर्तनहरू पछि, अन्ततः A.D. 566 मा, प्राचीन शासनको सम्पूर्ण स्वरूप उल्टाइयो, र Rome आफैं संसारकी साम्राज्ञी हुनुबाट घटेर Ravenna का Exarch लाई कर तिर्ने एक गरिब dukedom मा सीमित गरियो।” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

यहाँ हामी रोमको त्रिविध विभाजनको अर्को एउटा साक्षी पाउँछौं, जसले आधुनिक रोमको त्रिविध एकतालाई पूर्वसंकेत गर्दछ। पूर्वी रोम र सम्राट कन्स्टान्टिनको सन्दर्भमा त्रिविध विभाजन उनका तीन पुत्रहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, तर पश्चिमी रोमको सन्दर्भमा त्यो तिनको शासनको त्रिविध स्वरूप थियो। त्यसपछि स्मिथले सूर्य, चन्द्रमा, र ताराहरूले पश्चिमी रोमलाई पतन गराइएको एक निश्चित क्रमलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् भनी पहिचान गर्छन्। उनी अन्तिम तीन तुरहीहरूको निम्न परिचयसहित आफ्नो वृत्तान्त समाप्त गर्छन्।

“यी बर्बर जातिहरूका प्रारम्भिक आक्रमणहरूद्वारा साम्राज्यमाथि ल्याइएका विपत्तिहरू जति भयावह थिए, तिनको पछि आउने विपत्तिहरूसित तुलना गर्दा ती अपेक्षाकृत हलुका थिए। रोमी संसारमाथि चाँडै नै खस्न लागिरहेको प्रलयकारी वर्षापूर्वका आरम्भिक थोपा जस्तै मात्र ती थिए। बाँकी रहेका तीन तुरहीहरू दुःखको बादलले आच्छादित छन्, जसरी निम्न पदहरूमा प्रस्तुत गरिएको छ।

“‘पद १३। अनि मैले हेरेँ, र स्वर्गको बीच आकाशमा उडिरहेको एउटा स्वर्गदूतलाई देखें र सुनेँ, जसले ठूलो स्वरले भनिरहेको थियो, पृथ्वीमा वास गर्नेहरूमाथि हाय, हाय, हाय, किनकि अझै तुरही फुक्न बाँकी रहेका ती तीन

स्वर्गदूतहरूको तुरहीका अन्य आवाजहरूको कारणले।”

“यो स्वर्गदूत सात तुरहीका स्वर्गदूतहरूको श्रेणीमध्ये एक होइन, तर केवल त्यस्तो एक हो जसले घोषणा गर्छ कि बाँकी रहेका तीन तुरहीहरू हायका तुरहीहरू हुन्, किनकि तिनीहरूको ध्वनिसँगै अझ भयानक घटनाहरू घटित हुनेछन्। यसरी अर्को, अर्थात् पाँचौँ तुरही, पहिलो हाय हो; छैटौँ तुरही, दोस्रो हाय; र सातौँ, सात तुरहीहरूको यस श्रेणीको अन्तिम तुरही, तेस्रो हाय हो।” उरियाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 493.

हामी अर्को लेखमा तीन तुरहीका विपत्तिहरूको चर्चा जारी राख्नेछौं।

“साम्राज्यवादी रोमको पतनकालका विपत्तिहरू अन्तिमसम्म सबैका सबै वर्णन गरिएका थिए, यहाँसम्म कि रोम सम्राट्, कन्सुल, वा सेनेटविहीन भयो। ‘रावेन्नाका एक्सार्खहरूको अधीनमा, रोमलाई दोस्रो श्रेणीमा झारियो।’ सूर्यको तेस्रो भाग प्रहारित भयो, र चन्द्रमाको तेस्रो भाग, र ताराहरूको तेस्रो भाग पनि। सिजरहरूको वंश पश्चिमका सम्राट्हरूसँगै समाप्त भएको थिएन। आफ्नो पतनभन्दा अघि, रोमसँग साम्राज्यिक शक्तिको केवल एक अंश मात्र थियो। कन्स्टान्टिनोपलले त्यससँग संसारको साम्राज्य बाँडेको थियो। अनि गोथहरू वा भान्डलहरूमध्ये कसैले पनि त्यस अझै साम्राज्यिक शहरमाथि प्रभुत्व जमाएनन्, जसका सम्राट्ले, कन्स्टान्टिनद्वारा साम्राज्यको आसन पहिलोपटक सारिएपछि, प्रायः रोमका सम्राट्लाई आफ्नो नामनिर्देशित प्रतिनिधि र उप-शासकका रूपमा राख्थे। अनि कन्स्टान्टिनोपलको भाग्य अन्य युगहरूका लागि सुरक्षित राखिएको थियो, र अन्य तुरहीहरूद्वारा घोषणा गरिएको थियो। सूर्य, चन्द्रमा, र ताराहरूमध्ये अहिलेसम्म तेस्रो भाग मात्र प्रहारित भएको थियो।”

“चौथो तुरहीका निष्कर्षात्मक शब्दहरूले पश्चिमी साम्राज्यको भावी पुनर्स्थापनालाई संकेत गर्छन्: ‘त्यसको तेस्रो भागमा दिन चम्केन, र त्यसै गरी रात पनि।’ नागरिक अधिकारको सन्दर्भमा, रोम रावेन्नाको अधीनमा गयो, र इटाली पूर्वी साम्राज्यको विजित प्रान्त बन्यो। तर, अन्य भविष्यवाणीहरूसित अझ उपयुक्त रूपमा सम्बन्धित हुने भएकाले, प्रतिमाहरूको उपासनाको प्रतिरक्षाले पहिले पोप र सम्राटका आत्मिक तथा लौकिक शक्तिहरूलाई उग्र टकरावमा ल्यायो; र, मण्डलीहरूमाथि पोपलाई सम्पूर्ण अधिकार प्रदान गरेर, जस्टिनियनले पोपकीय सर्वोच्चताको प्रवर्द्धनमा आफ्नो सहयोगी हात बढायो, जसले पछि राजाहरू सिर्जना गर्ने शक्ति ग्रहण गर्‍यो। हाम्रो प्रभुको सन् 800 मा, पोपले शार्लमेनलाई ‘रोमीहरूको सम्राट’ भन्ने उपाधि प्रदान गरे।” —Keith. त्यो उपाधि फेरि फ्रान्सका राजाबाट जर्मनीका राजालाई हस्तान्तरण गरियो। अनि सम्राट फ्रान्सिस द्वितीयद्वारा यो कल्पित दावीसमेत अन्ततः र सदाकालका लागि 6 अगस्ट, 1806 मा परित्याग गरियो।” A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.